

ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΠΙΕΡΗ ΔΥΞΕΝΤΙΟΥ

«Τη δευτεριά, το ιδανικό των ιδανικών μας, την υπόγραφα κι εγώ, όχι μόνο σε χαρτί, μα φορώντας την τιμημένη στολή του Έλληνα φαντάρου και θα την υπογράψω οποιαδήποτε στιγμή το Ήπτης η Κύπρος μας και με το αίμα μου, όπως και κάθε Κύπριος. Δεν είναι θαύμα η εξύγωση των ταπεινών, των χωρίς ιδανικά ανθρώπων σε αγωνιστές.

Αυτός είναι ο Έλληνας...»

«Τη δευτεριά - ο Έλληνας - την έχει μέσα του. Την έχει στο υποσυνείδητό του, μα σαν έρθει η κρίσιμη στιγμή, τότε ξεπετάχεται, την κάνει συνείδησή του και Ήπτης του κι ο ταπεινός, ο μικρόχαρος, μεταβάλλεται σε μαχητή ακατάβλητο».

«Οι άνθρωποι με ιδανικά, αυτοί που προσπαθούσαν από πριν να δώσουν ένα νόημα στη Ήπτης τους, την ώρα τούτη τη μεγάλη γίνονται το προ΄ψμι και γίνονται οι οδηγοί, που κρατούν πάντα αναμμένη τη λαμπάδα των ιδανικών. Θα δειλά, τις ώρες τούτες να τις Ήψουμε μαζί και πιασμένοι χέρι-χέρι να προχωρούσαμε προς τις υψηλότερες κορφές των κυπριακών βουνών για να το πούμε και ν' ακουστεί σ' όλο τον κόσμο πως:

Γεφύρωμα θα γίνουμε στο πέρασμα
της Νίκης της Αφτέρουχης
της Δευτεριάς της Λαμπροφώρας.

«Εγώ θα πολεμήσω και θα πεδάνω. Πρέπει να πεδάνω. Πρέπει να πεδάνω. Πρέπει να πεδάνω»

«Ναι, η πιο μεγάλη πράξη της Ήπτης μας είναι η απόφαση του θανάτου μας, όταν υπάρχει κάποια διεξοδος, όταν μπορείς και να τον αποφύγεις, και συ τον διαλέξεις»
(Γ. Ρίτσου, Αποχαιρετισμός).

Και συ τον διάλεξες Σταυραπτε του Μαχαιρά. Πιστός στην υπόσχεσή σου, υπόγραφες τη δευτεριά της Κύπρου με το αίμα σου.

Κι έγραφες ιστορία. Όχι από τα γραφεία και τα σαλόνια, όπως επιχειρείται σήμερα. Μα με το χρώμα της καρδιάς σου. Με το άηλο κι ανεξίτηλο χρώμα του αίματός σου.